

Sygn. akt V U 957/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku D. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

przy udziale T. K.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczenia społecznego w okresie od 08.02.2015 r. do 31.03.2015 r.

na skutek odwołania D. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 18 lipca 2016 r.

znak (...) dec. nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 957/16

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 18 lipca 2015 r., znak: (...)

(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że D. H. jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług u płatnika składek T. K. (NIP: (...)) nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r.

Organ rentowy –powołując się na przepisy art. 11 ust. 3 lit. a, art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r. z późn. zm.) oraz art. 14 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ. U. UE L 284/1 z dnia 30.10.2009 r. z późn. zm.) – uznał, że skoro D. H. w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r. wykonywał pracę na terytorium Niemiec i przed rozpoczęciem tej pracy przez okres co najmniej 1 miesiąca nie podlegał ubezpieczeniom w Polsce, polski organ rentowy nie może do wymienionego zastosować ustawodawstwa polskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego na okres od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca. D. H. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i nakazanie organowi rentowemu ustalenie uszczerbku na jego zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy z dnia 12 lutego 2015 r., ewentualnie o stwierdzenie, że ww. zdarzenie było wypadkiem przy pracy i ustalenie uszczerbku na jego zdrowiu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wnioskodawca podał, że w dniu 12 lutego 2015 r., wykonując pracę na zlecenie (delegacji) pracodawcy T. K. na terenie Niemiec uległ wypadkowi przy pracy, ZUS –rozpatrując jego zgłoszenie– odmówił mu wypłaty świadczenia, stwierdzając, iż nie podlegał w czasie delegacji, tj. od 8 lutego 2015 r. do 31 lutego 2015 r. polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczenia społecznego, z którym to stanowiskiem skarżący się nie zgadza. W jego ocenie, spełnił on warunek wynikający z art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. warunek delegowania go przez pracodawcę z Polski do pracy w innym kraju członkowskim UE na okres nie dłuższy niż 24 miesiące. D. H. podniósł nadto, że spełnił też warunek ustalenia, że w spornym okresie podlega ustawodawstwu polskiemu, wynikający z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, albowiem przed podjęciem pracy u płatnika składek T. K. pracował u innych płatników przez okres co najmniej 9 lat i podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu przywołał te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podał, iż wnioskodawca bezpośrednio przed podjęciem pracy u płatnika składek przez co najmniej 1 miesiąc nie podlegał ustawodawstwu polskiemu, albowiem jego ostatnie zatrudnienie w Polsce w (...) Sp. z o.o. w B. ustało w dniu 15 grudnia 2014 r., a pracę u T. K. wnioskodawca rozpoczął w dniu 8 lutego 2015 r. ZUS podniósł też, że wnioskodawca dla wykazania swoich twierdzeń nie przedstawił formularza A1, potwierdzającego, że został przez pracodawcę oddelegowany do pracy w Niemczech i w związku z tym ma do niego zastosowanie ustawodawstwo polskie. Organ rentowy podał przy tym, że aby oddelegować pracownika do innego państwa członkowskiego muszą być spełnione odpowiednie warunki nie tylko po stronie pracownika, ale także po stronie pracodawcy – obroty osiągnięte przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie zatrudnienia w odpowiednim okresie powinny wynosić co najmniej 25%. Tymczasem –jak wynika z przesłuchania płatnika– w 2015 r. uzyskał on w Polsce przychody na poziomie jedynie 10%, a resztę przychodów uzyskał w innych krajach, ponadto –jak podał– nie występował o poświadczenie formularza A1 dla wnioskodawcy, gdyż nie spełniał warunków do delegowania pracowników za granicę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek T. K. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od 4 kwietnia 2012 r. Siedzibą ww. przedsiębiorcy i jednocześnie miejscem jego zamieszkania są P., ul. (...). W ramach prowadzonej działalności płatnik składek zajmuje się merchandisingiem i zabudowami stolarskim. Działalność wykonuje na terenie marketów budowlanych w krajach Unii Europejskiej, w szczególności w Niemczech i w Austrii, czasami w Rosji i w Polsce. Obroty płatnika z działalności gospodarczej wykonywanej w Polsce stanowią ok. 10% całości jego obrotów. Resztę stanowią obroty uzyskiwane przez płatnika z prac wykonywanych za granicą. Płatnik nie spełnia wymagań do delegowania pracowników do pracy w krajach Unii Europejskiej.

W dniu 8 lutego 2015 r. w Ś. ww. płatnik zawarł z wnioskodawcą D. H. umowę, na podstawie której zlecił wnioskodawcy wykonanie prac budowlanych i stolarskich. Wnioskodawca był osobą poleconą płatnikowi przez znajomego, który zapewnił go też o tym, że wnioskodawca posiada doświadczenie w wykonywaniu prac stolarskich. Tego samego dnia wnioskodawca wyjechał do Niemiec.

D. H. zlecone przez T. K. prace wykonywał na terenie marketu budowlanego (...) w N. w Niemczech. Pracował w godzinach: od 20:00 do 8:00 przy zabudowie regałów. Jego pracę nadzorował na miejscu R. R., obywatel niemiecki, którego płatnik składek był podwykonawcą. Wynagrodzenie za wykonywaną pracę wnioskodawca otrzymywał gotówką do ręki. Koszty dojazdu wnioskodawcy do pracy w Niemczech i powrotu do Polski, jak i koszty zakwaterowania na miejscu poniósł płatnik.

Wnioskodawca przed rozpoczęciem pracy w Niemczech nie świadczył na rzecz płatnika składek żadnej pracy w Polsce.

W dniu 12 lutego 2015 r. wnioskodawca uległ wypadkowi w czasie wykonywania pracy –doznał złamania kości promieniowej prawej. Zaopatrzenie medyczne otrzymał w szpitalu w Centralnym Oddziale Ratunkowym, potem kontynuował leczenie. Do Polski zjechał najbliższym transportem z innymi pracownikami płatnika. Po skontaktowaniu się z płatnikiem otrzymał od niego polisę ubezpieczenia grupowego w PZU, poświadczającą jego ubezpieczenie za granicą, w której wskazane było, iż pracę na rzecz płatnika rozpoczął w dniu 8 lutego 2015 r.

W dniu 16 lutego 2015 r. wnioskodawca został zgłoszony przez płatnika składek do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług, a w dniu 31 marca 2015 r. –z ubezpieczeń tych został wyrejestrowany. W wystawionym wnioskodawcy dokumencie PIT-11 płatnik składek wskazał, że przychód D. H. z tytułu wykonywania umowy zlecenia na jego rzecz w 2015 r. wyniósł 2.000 zł.

Przed podjęciem pracy na terenie Niemiec w okresie od 1 października 2014 r. do 15 grudnia 2014 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w B. na podstawie umowy o pracę na okres próbny.

Dowód: dokumenty z akt ubezpieczeniowych ZUS, w tym m.in.: przetłumaczony przez

tłumacza przysięgłego dokument udzielenia poszkodowanemu pierwszej pomocy

medycznej na terenie Niemiec, protokół przesłuchania płatnika składek T.

K.

dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy z (...) Sp. z o.o., w

szczegółności świadectwo pracy z dnia 15.12.2014 r.

przesłuchanie wnioskodawcy k. 24-24v, e-protokół z dnia 14.12.2016 r., 00:03:13 i

nast.

W dniu 19 lutego 2016 r. wnioskodawca złożył w ZUS wniosek o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 12 lutego 2015 r. W związku z tym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające i kontrolne u płatnika składek, które zakończyło się wydaniem w dniu 18 lipca 2016 r. decyzji stwierdzającej, że D. H. jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług u płatnika składek T. K. nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie.

Dowód: dokumenty z akt ubezpieczeniowych ZUS, w tym m.in.: wniosek z dnia 19.02.2016 r.,

decyzja z dnia 18.07.2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy decyzja organu rentowego stwierdzająca niepodleganie wnioskodawcy ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r. była prawidłowa.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu nie dał podstaw do podważenia decyzji ZUS nr (...) z dnia 18 lipca 2016 r. W decyzji tej organ rentowy stwierdził, że D. H. jako osoba wykonująca umowę agencyjną,

umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług u płatnika składek T. K. nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r. Decyzję powyższą organ rentowy wydał w oparciu o przepisy art. 11 i 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ. U. UE L 284/1 z dnia 30.10.2009 r. z późn. zm.)

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 11 ust. 3 lit. a) cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r., osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Oznacza to, że pracownik podlega ubezpieczeniom według ustawodawstwa tego państwa na obszarze, którego wykonywana jest praca za wynagrodzeniem.

Wyjątek od tej zasady określa art. 12 ust. 1 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w Państwie Członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego Państwa Członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysyłana, by zastąpić inną osobę.

W myśl zaś art. 14 ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. – do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w Państwie Członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez pracodawcę do innego Państwa Członkowskiego” oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego pod warunkiem, że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.

Zastosowanie powołanego przepisu wymaga spełnienia warunków, które zostały wskazane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 i omówione szerzej w decyzji A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego. Warunki te dotyczą zarówno pracownika, jak i pracodawcy. Po stronie pracownika ocenia się między innymi, czy zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 osoba zatrudniona bezpośrednio przed rozpoczęciem oddelegowania podlega już ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca. W decyzji A2 wskazano, że warunek podlegania ustawodawstwu „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia” można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Ww. warunki w przypadku pracodawcy sprowadzają się do osiągnięcia w kraju zatrudnienia obrotów na odpowiednim poziomie w odpowiednim czasie. Opracowany przez Komisję Administracyjną na podstawie decyzji nr A2 Komisji Administracyjnej d/s Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego „Praktyczny Poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i Szwajcarii” wskazuje, że obroty osiągane przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie zatrudnienia w odpowiednim czasie powinny wynosić co najmniej 25%.

W rozpoznawanej sprawie sporu nie budziło tylko to, że wnioskodawca świadczył pracę na terytorium Niemiec, że świadczył ją na rzecz płatnika oraz że w dniu 12 lutego 2015 r. uległ wypadkowi podczas świadczenia tej pracy. Sporne natomiast było, na podstawie jakiego tytułu wnioskodawca pracę tę świadczył. D. H. twierdził, że w firmie zainteresowanego był zatrudniony bez jakiegokolwiek umowy od początku stycznia 2015 r., gdzie w systemie 5- / 10-cio dniowym wykonywał na terenie Niemiec prace polegające na montażu regałów w marketach budowlanych. Miał obiecane od płatnika zarobki rzędu 300 zł dziennie. Pieniądze otrzymywał w gotówce do ręki. Płatnik składek –w postępowaniu przed organem rentowym– twierdził natomiast, że wnioskodawcę zatrudnił w dniu 8 lutego 2015 r. na podstawie umowy zlecenia i tego samego dnia wnioskodawca wyjechał do pracy do Niemiec.

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów spoczywa na tym, kto z faktów tych wywodzi skutki prawne. W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca nie sprostął powyższemu obowiązkowi. Oprócz swoich własnych twierdzeń (które są niewystarczające, by poczynić niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne w sprawie) nie przedstawił żadnych dowodów nie tylko na okoliczność, że był pracownikiem płatnika (a przecież z tytułu zatrudnienia domagał się uznania wypadku z dnia 12 lutego 2015 r. za wypadek przy pracy), ale też że pracę na rzecz płatnika na terenie Niemiec zaczął świadczyć z początkiem stycznia 2015 r. (od 5 stycznia). Płatnik składek też nie do końca wypełnił ww. obowiązek. Nie przedstawił bowiem do akt kontrolnych ZUS oryginału umowy zlecenia podpisanej przez wnioskodawcę, z której wynikałoby w sposób niebudzący wątpliwości, że strony taka właśnie umowa połączyła. Nie mniej jednak mając na uwadze, że umowę zlecenia można zawrzeć także w formie ustnej oraz biorąc pod uwagę również inne okoliczności niniejszej sprawy, tj. zgłoszenie przez płatnika wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osoby wykonującej umowę zlecenia, następcze wyrejestrowanie z tych ubezpieczeń z dniem 1 kwietnia 2015 r., wystawienie wnioskodawcy dokumentu PIT-11 za 2015 r. ze wskazaniem przychodów/dochodów z tytułu wykonywania zlecenia, świadczyć mogą o tym, że faktycznie nawiązany przez strony stosunek mógł być stosunkiem zlecenia i takie też ustalenia poczynił Sąd w niniejszej sprawie. Pozwalały na to bowiem w sposób wystarczający wskazane wyżej dowody zgromadzone w niniejszej sprawie. A jak już wspomniano, wnioskodawca – poza własnym przesłuchaniem – nie zaoferował w postępowaniu żadnych innych środków dowodowych pozwalających na ustalenie istnienia pomiędzy nim a płatnikiem np. stosunku pracy, ani też nie wykazał, aby pracę na rzecz płatnika w Niemczech zaczął świadczyć już od dnia 5 stycznia 2015 r. Sam natomiast przyznał, że otrzymana od płatnika polisa ubezpieczeniowa z PZU jako datę rozpoczęcia przez niego pracy za granicą określała dzień 8 lutego 2015 r. Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd ustalił, iż strony nawiązały stosunek cywilnoprawny w dniu 8 lutego 2015 r. i w tej też dacie wnioskodawca wyjechał do Niemiec, gdzie zaczął świadczyć pracę w zakresie montażu regałów w markecie budowlanym. Przed tą datą natomiast nie świadczył na rzecz płatnika składek żadnej pracy, w szczególności pracy w Polsce, z tytułu której byłby lub mógłby być objęty polskim ustawodawstwem w zakresie zabezpieczenia społecznego. Dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w B. wprost natomiast wskazują, że ostatnie zatrudnienie wnioskodawcy na terenie Polski i jednocześnie podleganie z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym w Polsce ustało w dniu 15 grudnia 2014 r.

A zatem, mając na uwadze powyższe okoliczności wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uznać należało, że D. H. nie podlegał bezpośrednio przed rozpoczęciem pracy na terytorium Niemiec przez co najmniej miesiąc ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Powyższe uznanie sprawia, że nie można zastosować w stosunku do niego polskiego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r.

Ustaleniu podlegania wnioskodawcy ustawodawstwu polskiemu w spornym okresie sprzeciwiają się także inne okoliczności. Jak wynika z zeznań T. K., miejscem wykonywania pracy przez wnioskodawcę był teren Niemiec, a nie Polska. Sam wnioskodawca twierdził też, że jego rozmowy z płatnikiem dotyczyły pracy w Niemczech, a nie w Polsce, co zresztą było dla niego korzystniejsze, gdyż wiązało się z lepszymi zarobkami. Mając zatem na uwadze powyższe zgodne twierdzenia stron, nie sposób uznać, że D. H. był pracownikiem delegowanym w rozumieniu przywołanego wcześniej przepisu art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004. Stąd też w odniesieniu do niego zastosowanie powinna znaleźć tzw. zasada miejsca wykonywania pracy, wyrażona w art. 11 ust 3 lit. a) ww. rozporządzenia, zgodnie z którym osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Ponadto, jak słusznie zauważył organ rentowy, aby móc oddelegować pracownika do innego Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, odpowiednie warunki muszą być spełnione nie tylko po stronie pracownika, ale także po stronie pracodawcy. Opracowany przez Komisję Administracyjną na podstawie decyzji nr A2 Komisji Administracyjnej d/s Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego „Praktyczny Poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i Szwajcarii” wskazuje, że obroty osiągnięte przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie zatrudnienia w odpowiednim okresie powinny wynosić co najmniej 25%. Tymczasem, w rozpoznawanej sprawie o spełnieniu tego warunku przez płatnika składek mówić nie można. Jak wynika bowiem z jego zeznań złożonych przed organem rentowym, w 2015 r. uzyskał on w Polsce przychody na poziomie jedynie

10%, resztę przychodów uzyskał w innych krajach. A zatem, płatnik składek nie osiągał w Polsce wymaganych 25% swojego całkowitego obrotu. Wnioskodawca okolicznościom powyższym nie zaprzeczył ani też nie przedstawił żadnych dowodów wykazujących przeciwieństwo powyższego. A skoro tak, to nie można uznać, że płatnik składek normalnie prowadził działalność w Polsce, a co za tym idzie – że mógł delegować pracowników, w tym wnioskodawcę, do pracy za granicą – w krajach UE. Zresztą, jak sam przyznał, nie występował o poświadczenie A1 dla D. H., gdyż jako pracodawca nie spełniał warunków do delegowania pracowników do pracy w krajach członkowskich UE.

Powyższe względy – w ocenie Sądu – zasadnie zaważyły na wydaniu zaskarżonej decyzji stwierdzającej, że D. H. jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług u płatnika składek T. K. nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie od 8 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r. Odwołanie wnioskodawcy i podniesione w nim argumenty, nieoparte zresztą żadnymi dowodami, nie zdołały podważyć prawidłowości wydanej przez ZUS w dniu 18 lipca 2016 r. decyzji. Dlatego też Sąd – w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – odwołań D. H. oddalił, o czym orzekł w sentencji wyroku. Na marginesie tylko zauważyć należy, że żądanie wnioskodawcy w postaci sformułowanej w petitum odwołania i tak nie mogłoby zostać uwzględnione w niniejszej sprawie – nie była to bowiem sprawa o ustalenie wypadku przy pracy czy stwierdzenie uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy i przyznanie mu jednorazowego odszkodowania. Takie żądania wnioskodawca mógłby ewentualnie zgłaszać w późniejszym czasie, gdyby w niniejszej sprawie ustalone zostało, że w spornym okresie podlegał ustawodawstwu polskiemu. Żądanie uchylecia zaskarżonej decyzji też wychodziło poza możliwości orzekania, jakie wyznacza Sądowi Ubezpieczeń Społecznych (sądowi I instancji) przepis art. 477¹⁴ k.p.c. Podstaw zaś do zmiany zaskarżonej decyzji w kierunku zgodnym ze stanowiskiem skarżącego – z przyczyn wskazanych wyżej – w rozpoznawanej sprawie Sąd nie znalazł.